

од претходних низова меморија са стотог или хиљадастог спрата оног чувственог
мита који се зове Вавилонска кућа, машући рођачки на једној страни векова и
народна. Како научите да се у снаскриту четири звана четир ви махнете руком
рођаком. Ази машу тој снаскритној речи и многе друге руке са вавилонске куће.
бруји меморија, сарања трајање човечанскога ролла. Успиљу се језици по
митској кући високо није важе а нил кима фонзову богати и тешки мизијерле
убежа које кроз меморију човечанства једнако сарањују, ако игде икакво сигурно
кроз језике, језике који не више спрат куће прелају сику непоту људскога
говора, а се језицима суму свега шта је људски род живео и радио и постао.
Суму. Језик је зато, суме свихsuma у чему хоћете у пијелишту у наригу у
љубству и човечанству. И зато нема рационализованог ни неутралног језика. Зато
је есперанто спорт средство тантуз. А језици као suma то су свако домаћоб и сви заједно
suma тотална какву није било ити јачу лата ни земља ни небо ни човечанство.
Кинези у азбуци немају у р Јапаници немају а зна се досада незнам која број
знакова за писање и пронаказе се једнако други и други и поруке кроз них
су рођаци и знаници целом роду људском. Куће се навичули да нађу кључ за
тачке европчанске споменик и верујем, вавилонске куће ће олјелном избацим
неки камен са текстом у латинском и етрусканском у човечански сувеселском
писању и говори, у биће опет радисног махања рукам са свих страна Вавилонске
куће.

Da! jezik je suma. I zato toliko početaka narodom skromnom reku. Ni je jezik od prefiksa i sufixa ili glagola i imenolova od pitanja da li izvestan ili stanovit nego je od toga i od svega onoga što laže čini sumu. Perifernsko je važno jer nema periferije bez centra, kao što ^{je} ~~ima~~ centar samo onla centar ako ima periferiju — zato je suma jezička potresna stvar, ^{zato} su sume na ~~Evropskoj~~ ^{Evropskoj} knji kao one u nasioni. Memorijsa čovečanstva je u jezicima, eto zato nazovi ~~pravih~~ ^{pravih} početaka kao treba ^u najskromnije govoriti o jeziku, naročito o književnom jeziku koji ^{se} za ovla potpisano, zove ~~se~~ ^{je} pravilnije umetnički jezik. ~~Etto zato toliko početaka....~~

Ако изговорите рач "језик" се експонент питања у гласу ме-
 гла и у неком речиту гласу, ви ћете у први мах место одговора добити јубо-
 ку титину свих њих који су јаром својим или професијом везани баш за језик
 они који су историчари језика, више још они који су филозофи језика, највише
 они који су књижевници, ланте уметници језика. Књижевник онај прави који
 зна да му је темељ и највиши спрет проговарања језика, ланте сита језика, ланте
 знања језика, ланте поседовања језика, крвно, традиционално и крвотворно, који је
 монашки везан за језик који му је и матерњи и неродни и завичајни — тај се
 на оно питање скоро уплаши од свога мелизма, од свога бити или не бити, од
 свога јесам или нисам. Французи, који су моћни и књижевношћу и језиком, имају
 устаљену формулу књижевног оцењивања књижевних вредности: Талант је то, аки
 је питање да ли јеси писац ту. Или: *sty* књигу је написао човек од талента али
 изнад свега човек писац. Шта је ту проблематично? Наравно, језик. Има ли *unobz*
 ђену моћ изражајности у смислу когике и у смислу вокализације такве да уз
 речи пева и смисао. Питање *nebois* да ли је језик *tois* писца књижевни језик у смислу
 уметности, кака се као и у музици, форме од сложене не може олакшати. Класични
 писци поетских драма / Шекспир, Расин, Лопе де Вега, *duvkin* / они који су вели-
 ке монологе писали ораторским језиком, ту су и данас да нам покажу да се
 у метричком језику форме од сложене не да олакшати. Логика, онтологија, *smut*
 синтакса, семантика, стилистика, поезија то је све једно и недељиво. Где загребете
 да расставите иште рачуни ништа друго. Данас *duvkin* класична књижевност покушава да
 обнови *dramu* драму поетску драму у стиховима, драму ораторски ситног језика.
 / Т С Елиот и можда још непосредније, Христифер Фрај. / Данас, ораторство је
druga саввим умико. Ни велики војници, ни првосветленици, ни политичари не исти-
 чу ораторе. Сви велики крвотворни језици су ослабели. Елиот је *unostavili* још поетски
 писао и тако *valio*: Речити једну страницу прозе као што се обрађује речник.
 Сва, проза заглази у баналности смисла и језика, проза *nebois* у крвну литературу.
 Свако може *druga* бритвицом олакшати форму од сложене. У поезији да би форми сло-
 жина остала неразлељива, пише се неразумљиво. Настала је велика пометња у
 области језика: семантичким питањима баве чисти филозофи, филозофи

се баве филозофијом језика, а писци, књижевници не знају да је књижевни језик уметнички језик. Онај крупни италијански мислилац, који се звао Ђамбатиста Вико, добро је опоменуо свет који ради у медијуму језика: Филозофи, то су оратори и писци, а граматичари то су ерулити.

Језик је тако сложена моћ, ~~да се не да~~ тако универсално човечна сила, да се не може одвајати ни од једне појаве ни од друге ни реча, који су човек или од човека. Да човек говори, треба језик. Да човек пише, треба језик. Да човек мисли, треба језик. Да човек ћути, треба језик. И говор је то: говор, писање, мишљење, ћутање, од човека до човека различито, од уметника до уметника, други свате, онда се логично схватају о свим чулу, па и чуљивости језика. Има нас сигурни повише које прогони ова мисао: чуљно наступе онда као језик не прати мисао адекватно, неусобице је језички, пропусте фиксацију мисли да не откидање, не раствори се, не разбије се без ^{синхроничне} разумне фиксације — што само језик у процесу мишљења говори. ^{Наша главо кроз у срце} Ако у сну вербална фиксација постане сувише забавна, заправо сувише неконфозна, трајмо се нагло и чини наш се да бежимо из чулности. Вербална фиксација мисли (или облика) за време ћутања знају сви људи шта је то уметнички, знају да је то срећан и цео интервал њихове речи. Као чулак постаје и чулила, као гениални тикан постане гениално чулила, и то је, нама се чини, онда као језик дохвати ток мисли не пушта је, срећује је, воли је, јок може. Како је конфузна а како гениалне стухове писао несрећни Хетгерлин. Гиче ^{моменту} је у једном чулилном моменту изговорио речи: А као је Загатуство умире земљу је загрлио. Језик је ту моћно, гениално моћно дохватио унутрашњу реченицу и савршено јасно и тачно и потски је вокализовао, пропусио кроз уст. То је потресан језички процес, и човеку дође да језик прогласи божанством. Ако сад узмемо наум да она унутрашња реченица у човеку зависи од појма, сува и закључка, а у оној вокализационој одређује смисао и вредност воља и разне емоције, онда се човек доиста скоро уплаши од питања: шта је језик, и потпише да се само језан, матерњи језик, говори, пише, мисли и ћути правилно, снажно, уметнички. Бертранд

Раци у сећањима својим прича као

[illegible]

Али је језик та невероватна сума свих замишљених ј
констатовати да у старим митовим где има речи о разноврсним поставима, нема
речи о постању језика. У најстаријим писаним митовима све што егзистује спор
умева се. Израз за колективно живљење БОГОВА, ЉУДИ, ЖИВОТИЊА, биљка, змајева,
демона, ветрова. Реч језик не постоји. Реч говор не постоји н а зптвентно по
и свеобухватан појам. У хришћанском миту о постању света и људи, стоји да је А
Адам почео да даје имена стварима око себе. Говора језика нема. Крсто је, се у
писмима апостола Павла јавља израз: Бојима се себе, у смислу оних који су духом
јачи. У поезији Овна има песма да све чини прво а речи је прегато онима који
он себе. И чареном да је рч дајне свга језика у смислу обећавања и свести и
испуњавања, зато онима који испуњавају неко обећање. Чувени немачки звучник
Вилхелм фон Хумболт тврди да језик човек није ни пронашао, ни измислио, ни ство
ри, него да је та способност у низу течних у њему, с рођењем, се егзистенцијем
н чини са суштином његовом. Трагајући за кључем и нагенимаумности у човеку
були су писци: да је прва потреба слика симбола, која се посматрања гестова
покрета свег живота а Пртеж старији од писања знакова. Први језик који је
био језик знакова, покрета, гестова, исти свима љутина и у ганданости потпуне м
свина народима, стоји и тај немшти језик нагла ложе на "звуческој кучи у ме
мврији човечанства. Па су ~~нагла~~ дошли шумови да замене гтлове Па је полако
лошао језик, кћина споразумевања, прво оком па ухом, па онда ваља првим синте

синтеза je svaki akt čovjeka u životu ima neku sliku na oku, na uho. Nama, koji književni jezik zovemo umetničkim jezikom, tako je drugo što sve dokazuje da je crtež i u vokalizaciji imena i zvukova i za jezik. Jezik je od samog početka išao sa slikom oko i uho kao i danas zajedno pri oceni jezika i zvuka. Prema tome što će to biti pri pisanoj i štampanoj reči. Postepeno, verovatno, brzo, morao je čovek osjetiti da je jezik ipak stvar unutrašnja, stvar misli i mašte, i kad to bude očigledno, onda će nam stikati buknuti svetlost i jezik ne stoji u svesti ili mašti u svjetlosti čovjeka, nego ono što jeste, složena materijalna stvar oko uha, mozga. U Upaništama već imamo pisanu i reč govora, ako ne još jezik, ali sa lefoničnom metafizičkom. Drugo što je toj zanimljivo i muiri tome na veliku, da polupremo još malo naš simbol o Babilonskoj kuli. Po hrišćanskom mitu, marali su nekako krivili stenu što su počeli govoriti jezike i jezik, tako da imaju mogućnost sporazuma i to se u simbolu kule zove smjerenije jezika. Na. Duh su se gurali da posla zemlju, da prirodne blage u zemlji i u vremenima, geografske pokazuje, a duge i mjesecoprase najzau za neru, nikada za jezik ni za jezik jezika. Jezici, što više, to bolje to je i kultura. Babilonska kula je simbol ljudske, sveopćene kulture, koja je sve u naučama i umjetnostima jezika razvijena i fiksirana. Memoriја човечества o свему што човек јесте и значи и може, или кроз језике, проналажење нових знакова за писање, обогаћује културу. Језици разију нове језике, а ти све мањније и савршеније и чешће развијају нашу културу. То је Бабилонска кула: оркестар мисли и записа неброј језика o свему што је успон човека духом и телом. У тој кули најгостоји и још је витован и у својој лавнашој птацау Санскрит. На том језику су написане хиндуске веле и упанишаде. Упанишаде су према Велови отприлике као сви завет по старцама: напрегак, чистији морал, мисао, племенитија машта за реч и слику. У јазнавакија упанишади / по Бриџ Дојсену / стоји скелет, свелена на суштински текст. Не је читао Упанишаде за да се си пуне понављања у својим формалностима. Читање понови претхосни одговор, одговор понови питање, питања. А суштина је ово. Шта је човеку светлост? Уније. А кад свије зађе, онда месец. А кад месец зађе, онда ватра, а кад се ватра ујаси, онда глас. Уније глас, у тој светлости човек све

У уметности у пртежима и језицима сви појави човекова битиса и пре луковања и активности и суљина и историје и пивичизације свега. Писце писателје катастрофе само они не прене планета нешто чем је Кула симбол претварања и меморија тих људи у чија уметности и језику су све меморије ранијих наставиће човека. Свејевни начин ће бити и ко ће после катастрофе бити нов егзистент семе ће се наћи у њему семе говора мисли знања искуства борацке по сарања се природом свејевно начин аће бити у којој и мбинанији елемената, семе свести жив пружањко кроз језике егзистентима. Како се тресну телијарни месец ост неки од људи на кули и с њим свест ктине живота меморија о животу и начинима, после нашег месеца кватенијарног и бће ост То је томе је симбол Вавилонска кула и то је она вјерна оно прво тумачење човек све више у култури и човек који изостисе т високо све поплаве и трусове. Језик је збиља божанства стихија од језика меморије од меморија преживљавања можда вечност да употребим ту реч коју кажемо место нечега мањег.

велика је у Упен шар и / тој и тој / оверсинтеза: "из живота произлазе и језик ^{говор} неке се и живот враћају очи уши језик и разум. Сећате ли ту суму? Без ауторијетета упеншаре ми смо већ неколико пута истакли да је књижевни или уметнички језик лакше штампа и језик ствар ^учију ^увију мозга, глас зависи од азбуке и слога, од стилиски истакнутих реченица и параграфа, од интерпункције. "Етим за уши, од сонорности језика, кула прво спазе шта је језик, звик вокализација, пројект апера рата заговор у нама, што је ствар наслеђа и вежбе "истемске и културне и одређени војне Најзад мозак: језик је ствар унутрашње реченове која се тек процесом локализирана износи на уста. Шта је мађ језика за дух, тело, за живот зауметничке моћи кепе је приказано у једној упуништели из Јајурвеге. Сираћујемо: "шта крај језик чувену мулру тичност из упеништели Јајурвегију: Шта служи човеку као светлост, Сунце. А как сунце зађе, Сила месец, а как месец зађе, Оча ватра. "как се ватра угаси? Сила говор, а ако јетакко тамно гачовек руку своју не види (а однекул крене звук, човек поће снаме. "ако и глас умучне шта је сила човеку светлост, Он сам, то јест у унутрашњости, у сопственој светлости духа. "шта је тај дух, питамо ми, да бисмо могли затворити. То је мисао, она унутрашња реченица "После сунца и свега осталог светлост је нешто у тами срца затворено и језиком бутања фиксирано. Ту се као током пута, физика и метафизика кодировају и употпуњају. Двотемање супротности сливају у

ти зашто је било узалуд почети да се зашто је ово им
имало сушеној теми да претходи ово разматрање: зато што је језик већина чуло
сума у свакоме народу. Зато што хоћу са пуним поштовањем да приђем језику ј
говорима о којима треба специфично да нешто кажем. Због што сваки језик и по
као то већина што је има своје већина право на своју репутацију. Целог века
културан човек ураста у језике свој и туђе и ако жели да говори још о највиш
облику о уметничком облику језика то је као

Može je zgornje pustiti ka e Jugoslaviji
ga lne na prvom koraku jenne bizarna nota. Sve putpisani pusa i ima
pritiče da tihi i čuje dosta stranih novinara. Kao po logovaru i ti može i
loista po iskustvu čoje se nameće kažu bezmalo svi ovaj svoj utisak; Najpre
ben-ja i naftačnija je kovani je najteže je Denmanija najsereniji svet živi
u Meksikoni, a Dubrovnik je Dubrovnik. Naravno što bi rekao Francuz: sve
razumeti to je sve oprostiti. Ja sam novinarima više jita kazao: ja vam sve
oprastam ali sve ne razumem. Potpisujem što kažete, ali bi predstaviti neka
pitaše. Kulturno utisci? Dohetni stanijum i тамо где ste okuplent i тамо
ga ste oriјent. Ispazi kaže da smo najbolji тамо где smo loista југ a po

а у вашој формули то гласи да је Ђубровник Ђубровник. Међу се. Уметност?
 Да, видите смо неколико значајних музеја и свога занимљиве изложбе слика и
 разуме се, плес, бајет, сељачких игара и ако је и спорт уметност... једном речју
 јер имамо и скупштину и књижевност
 нијесавим ... Није, али у једном смислу јесте: немате тог Ђубровника уметничког
 палих градова... Можда немо месташе на неком латинском острву, можда нека
 веровица у Босни, али све то са свима помоћним факторима а саме архитектура
 комбинације планова и стилова... Утврђује се да критику појачају. Београд пролази
 на југе. Две реке има тај југ, и тигле те воде не учествују у комбинацији
 естетским. И као да је у горњим крајевима своје-отсечен: ни гледања, звоника, кућа,
 тереза — нема без тога града архитектура која би имала склепа и акцента —
 И игра кровова постаје тек са тим бежањем и искањем у висине, постаје контрапункт...
 Докови су вам најбољи. Катанеглан дивно чежи и негују га, али је претрпело
 зато што је сувише мали... Топчилер, ни шума ни парк — ујутро променала менаџија
 и на чесмама сипање воде у млеко око пута, праће канти у топчилеру је обавезно
 преко неког дана војнички команди јуре бесомучно, и бежање испред њих је карактеристична слика тог парка. Београд нема зеленила. Србија није носталгија
 а не делиће, топчилерско брло, то су гробље тих ограда запуштених башти и
 вича, ако да вам одговорим укратко. Наши су споменици и естетика и лепоте
 добрим делом моралне вредности, транспарентне, јер рушевонске и гробљанске,
 и сиротињско и самачко... У два светска рата смо помагали свету, да се обест да
 се напаст да се хибрис склоније, али ети сала свет тапше нашим фудбалерима и бајетерима,
 а нико није дошао да нам полигне купоту и пол њом неку шкоту да нам
 полигне звоник скобале, а ми у њ да метнемо наше звоник скобале, да нам полигне
 купоту и пол њом шта хоћете научни институт, божићну уметничку павиљон — да нам
 пошаље три четоро парк-инжењера да прераде живе диповичку шиму, компутер, тром
 на ле дуж две реке... Ваш јеположај чулан не срећан много: нисте са запахом
 свет западни, нисте са истоком оно што ето постају Азија и Африка... ја лична
 мисли даће се арапски језик некада опет учити, а о што се латински и
 грчки никада није престало учити, и опет јача та потреба и мера и опена а
 а лично мислим да провансалски језик који је неко време био језик поезије

италијански песници / Данте, Данчичијо / и енглески песници / краљ Едвард
 други је био песник на провансалском језику / и још мислим ова оно али не ви
 тим како да постанете ви светски културни фактор. Мислим да бисмо са својим
 језиком и са својом књижевношћу могли бити светски сарајник бар толико књиже
 футбали и бокетери... То са језицима нилите то је врло заплетена ствар да језик
 језик постане светски треба ужасно велики фон свега осталога у народу и држав
 што ће језик полићи држати учинит га пожељом наградити га Превалии ... Пистите
 да вам ја кажем оно што сам већ написала о превалима. Превали су културна
 нужна и помоћно средство, али нису ни културни луксуз ни културни триумф. Они
 који код нас знају француски, ти доприносе светскости нашег језика, не они који
 читају превале француске књижевности. То важи за енглески за италијанс и за немач
 језик и тако даље. ... Дати то значи да писци малог народа треба да почну писати
 на алоптираном језику. Нема велике, јазички импозантне и оживотворене књижев
 сти на алоптираном језику. Нема прикаченог језика за стварање књижевности клас
 Када неко од нас течно и свакидашње чита вашу француску књигу и часопис, он
 ползићује вашу светкост, а кад на нашем језику пише поезију или роман, он не пол
 зићује ни чију светкост, ни вашу ни нашу.. језик је срце и мозак и све чула језик
 није одећа, језик је сума, језик није случајни изразак. а ко може све или мно
 језике научити. не треба све него многи да знају један или два многи да знају
 разне језике. Тако бисте ви и ви и ви француз Енглес Хитанђачин пољске пол
 ђивачи нашу светкост. Заседа наравно не знате језик не познајете књижевност
 и све се свршава да у некој интернационалној ревизи почети бача врвна превала
 из наше књижевности уз друге егзотике из вансветскости: мађарски и новогрчки
 па као егзотик ачаан и руски чега ви и ви сте у нашој земљи већ ок годин
 дана јесте хи научили мило српски или шта уопште имате да кажете о језику
 у нашој земљи ... На жалост... али то тико се усуђујем казати да код нас у сва
 вароши се говори друмчоје Ђубљана Загреб Ђови сав, Београд, Скопје,
 Петитије, умотовник дрво и друм музика свира. Ми пинеког сасвим добро
 мемо шта се каже, али утолико више опажамо разлику у звуку, у линији како
 рекао у свему оном што је тачо језика

на тој тачни ћемо сав напустити и

него oнегде из меморије човечанства са Вавилонске куле. Чак се зило
у човечанству Вавилонске куле. Ова данашња групација Јужних Словена ко
ето тражи књижевни језик за четири републике које говоре један језик ни
најмање занимљив сарадник на Вавилонској кули. Вавилонска кула је готам
један симболика. Чинимо: Кинези да би могли читати стижу класичну књижев
треба да науче око 20 хиљада идеограма / неки се пртају са 20 до 24
укера четкицом, а могу се и писати и штампати пресечени преко пет наравно
не са буквално пресеченим значењем / французи по истој човечанској мем
изију тамо од 15 века тачно око 20 хиљада фиксираних реченичних обрта
за препиша изражавања у науци и нарочито у уметности. Немци, за њих је
20 хиљада мали број они терминологију не граде него сеју. Хајдеггер једна
категорија егзистенцијализма говори најједном месту у својој философији на
понешти у човекову егзистенцију најједном ко уобичаено умети не зна се како
зашто откуца, нема никакве логичке објекте и скује израза ни Гегелових
лес Зајнс што нико живи не може разумети ни превести јок не прочита лек
Није чудно да је Француз био онај који је казао: Песник и језичар Матарн
Ни за шта немак толико смисла катина за савршеност. Да французи са свој
говореном писаном мишљеним и ћутаном реченицом, то је сектор уметности на
Вавилонској кули. Данас мислим да на Вавилонској кули застава виси на пона
књижвност је постала мулгарна и језици хаџава на све стране...

Ми смо данас са расељеним људима, за за

заробљеним војницима са улогораваним наситним ратницима са краћом туђе
хеп са одважаним путованима и ватабунтирањем, мислимо опет у једној сеоби на
сеоби наравно да чарне да језици морају пролазити и кроз наситне и баче
и, необичне, делимичне и кроз плочне проресе. Један француски писац руски Ј
Човрејин на перекту, али човек средњих година так прича ово: Ја Ваките
је да знам и руски и француски, ако не знам хебрејски. Ту главно каже
непознати да у руским пареским новинама напишем један најпростоја човек
од објекта које је моја је сам пристао. А кад сам сео да пишем, више сам
да више не знам руски ни мислити ни писати, а вероватно ни говорити, то је
случај човека коме руски језик није био ни матерњи ни народни само

17

Језик је свма, рекосмо и он као и човек има
тете и дух има чулну вредност и луховну вредност. Чулна вредност, то је шта
штоф звукова, сонорност језика, линија интонација — то је на слух. Чулна вре
ност нарко то је у штампану језику облик реченице карактеристике стича свој
азбука. Наравно, егзотерно улази у егзотерно и обротно. Сонорност језика
тује облик реченице, параграфе, а тиме је нагласке, паузе, интерпункцију. Писан
и штампан језик учи читања и говорити и изговарати и мислити. Сонорност за
виси од уређеног, негованог или ненегованог апарата у грлима и грлу за вока
лизацију. Уредни, оно опште једној језичкој заједници, то је оно што је своје
гомаће, мије, емотивно своје, свеједно да ли је правилно или неправилно. Нега
апарат за вокализацију, то није ствар права и сафидирања, него у првом реду
у првом реду ствар интелектуалне културе, и књижевног образовања, усвојеној и
мањој књижевности, старој и до савремене. Све претазне вредности и квалитети

језика у нашем су апарату саразити . Хрвати изговарају вокализацију: „кат је он то вишео... Срби А как је он товишео једно и друго чујно запажљиво и најтање слуша, е вибрације. То није прогунт ни воде ни емоције а још мање шкоче или политике а најмање тактичног анимозног интензирања то је резултат свих апарата за вокализацију. Тај апарат је особина уређена да ах све стечено са кинетиком и било је у ранијим генерацијама стишано и може се даље неговати у смислу финетском и естетичком. Динка врло одвојена језичка заједница од свих других тива и може необично да упије неке особине говора и изговора да се ни пресељавњем у друг крај покрајину и међ друге заједнице не да модификовати ни ублажавати ни заборавити. Такав је пронађени акцент на пример сасвим не у складу ни са прецизним ни метафорским и симболичким мапским језиком ни у складу. Како човек може бити персијанац како Црна Гора може имати онај акцент. Има и свој јо и драг . Но ма ко как да је квалитет тренутног чулног духовног облика језика он је увек као свама заједнице за комплетан изражајни систем комплетна машинерија, како се културно изражајне потребе и функције ми нажеи личу тако се у човеку језик множи и личе. Све што је у приколи сложен и тајанствена за човека субјективна активност најживот ствара и држи тачно је тако сложена и тајанствена енхурора језика у човеку односно у једној језичкој заједници гласу сво дули скоро рећи окупљени на истоветан начин гласом гласом изговором, акуратно истоветна ће Хрвати изговарати љ љ као ливј глас и ј и ј а би стивено као један глас што је последица писма односно правописа писме правопис као нате кроз око па кроз стух вокализацију. Пункт љ је заповест латиничко тј је заповест мелан Србин стилент који дуго купе тајан ичком машином писме није грчким писмом али реченицу: Ја сам престо зац зацјубијен у песме тог мталиг песника. Под ллама заповестима мталир се скон фузио. О азбукма једна а биће речи.

Семља која се у свету и код куће зове Југославија, јисте држава. У спољнополитичком и војном погледу та је држава једно организована целина. према неким свету и према п ема свима функцијама у самљј држави. Но као живот и кућа и живљење и егзистенција у тој кући држа в се сас

јелан да оти са разних говорима и зато јер је књижевни језик какав такав са
био народни језик зато да се ипак пред разликама које ипак маке оти раз
не морају волити и у конфликти и морају врло споро се појединачно развија
и јачи ит стабилји у таква времена јавно најјачавати или се изједначивати
и стизати.

У две од шест република у Словенији и Македонији језик
је гласни и писани књижевни не у остале четири. Књижевна словеначки језик
постоји у њих поста развијеној књижевности старијој и модерној. У Маке
донији језик ће се пречишћавати и богатити према данашњем говорном језику
Онај трећи језик о којем је главнијачно реч говори се у Србији са Војво
дином у Хрватској с Далмацијом у Босни и Херцеговини и у Црној Гори. То су
земље од којих су две биле својим независне краљевине до крајем 19. века су
у току времена имале своје краљеве кнежеве Баспате Жупане војводе Велике
чак на Балкану са царем Аустријом и Самуилом бугарским и своје царе. Чег
самосталности ту није било и зато тај јелан језик значи макар коефицијент
културне
прошлости савремености и будућности Зато се тај језик према многокулности ст
стен књижевности српски хрватски или српско хрватски тим да се у Србији гов
ро екavianа у Хрватској јекavianа у Црној Гори српски и јекavianски у Босни
и Херцеговини јекavianски. А у смислу књижевности имаме овај разнолик и
с Војводином
врло занимљив статус. Србија има развијену књижевност и единственог јези
чара Вука Караџића. Будићанин Војводине има двојину од три највећа срп
песника Бранка Радичевића Змаје Јазу Ђосића. и им најстарији књижевни
часопис Петоклас. Хрватска има в развијену и ја постарију књижевност но
Срби садржи и барокну књижевност у Далмацији с епским песничством модерним
и најстаријим комедиографима Марин Држић на четв. Црна Гора нема велику
књижевност али има највећег песника Ђегића и има занимљиву усмену књижевност
Босна и херцеговина има најбоље приповедаче и по Вуку Херцеговина има
класични модерни књижевни језик истоветан са оним чувеним народних песама.
Све то заједно чини суму свих почетака и многокрак полет свега књижевнос
огромно лексичко благо и на Балкану најчистије најправичније народне го

народне говоре и књижевне језике. По тој великој пространој пелини која је
 ето кроз векове упркос саскоченим животима и намерама сваке врсти један
 теједан језик има пуно егзистенцијалних детаља који као ситне стрелице опуча
 вају у разним правцима разлука. Србин где био да био неће казати локчије да
 шта је хрват локчије да што. Најкавштина је ван књижевног језика а али Петрица
 Керемпих је велика поезија. Чак и ван књижевности али има дирижаблерска
 устатом и најкавска која је права књижевност. Зук је утес за књижевни језик
 херцеговачки говор За скердића екавштина је почела да тирепут нов у српско
 хрватском књижевном језику. На је међ Србима Србије отклоњено херцеговачко
 говор а Хрвати се књижевношћу вратили и на јкавштину и на интерпункцију грама
 тичку и на "хрватски правопис." У два маха су били већма официјелни сасетани
 стручњаци хрватских и српских да се утре ут једном књижевном језику и пе
 правопису. Остао правопис и да да ашћет дава нешти инџре. То мјелном рау
 њу унутрашњој реченици књижевни језик би био знатно ближи не некада рани
 али слух не може да прими све аил не може да прими све. Чувни бил јез
 језика је оно што је своје домаће дома. Други су нам апарато за вокализацију
 п ихе алмах олабрава познате и загледа се са питањем у непознато. Слика
 штампаног текста због две забуне своје је протекларистичку.

Људи који говор један језик пишу две разне
 забуне. латинско и грчко писмо. Прерађено је и једно и друго. Безмало рећи
 колико народа толико латиница колико народа толики грчког писма. У Русији
 Србији Југарск ј Грчкој локчији ја алфавет према старим књижевностима према
 потреми језика према изговарању гласова. Наша латиница то је латиница
 хрватска и није ни чешка ни пољска ни иједна од латиница заглављене Европ
 мађарској алфавети је с ш а са је с У Пољској је с с а са ш. Један Италијан
 је не главно у часопису израдио читаћу студију о 20 начина на који је у разним
 језицима правописано име Чехов. Чудутово име Италијан са малом школом чи
 тају Куркич.

као и у музици,

Тој језика је ствар слуха : звук ритам линија ачелен
 зависни у говорену говору од воље и разних осећања и емоција које носе и од
 ређују вокализацију. Штампан слог локче углавном два књижевност сав књижевни

језик јесте углавном у чулном смислу ствар тила. Језик говорени језик исти
 разликe због разних апарата за вокализацију и због разних историја и трели
 и извесни сукоби су неизбежни али ако се не злоупотребљују него употребљу
 они само служе усавршавању језика на обе стране и при истом процесу извесн
 уједначену и због тога у штампаном тексту има једну проблемску везу
 двоструки крог тачничење две разне азбуке латиничне и грчке писме што
 другог значења и два погледа на светиз прашести а једна језик запос тло
 који се прећутна прекази са неискреним ставом да је то свеједно а сам вока
 матог броја људи из највиших културних слојева неке није сасвим свеједи
 , али је и може мара нека па шта и томе слично. И још у тим најјачим круг
 култур се овак бидурчанијем: да једни читају не запажајући много албукви ви
 више интереса за језик а други су грчког писма као "рби и неким шкотављем
 и кирилицом који су прионили уз латинички и саме се веома скупе. Хонорари спо
 ућују примелбе и жеље табљу стазу будућег утврђеног неравногара наравно
 пракси не у кретању или монополу. И свака азбука као сваки језик има право
 на своју репутацију јер има репутацију. Нири ће хрвати сву своју стару књи
 ост пребацивати у лугу азбуку јер би то био културни факсификат нити ће
 Срба чинити тај факсификат у супротном ситуацију. То питање треба извући на
 светлост говора а говорар ће живот довести као так. Прво треба истаћи две пр
 тежмоси на челна на свакој респективној страни. Огромни већи део словенства
 пише грчко писмо: руски са око сто милиона словена пре Балкан словенски
 пишу грчки и у југославији ајмногољуднији део Срби са "рбијом вејмолином
 Црну Гором и том Босне и Херцеговине. На другој страни латинско азбука је
 азбука мањине словенске чети пољани хрвати словенци али је европско писм
 а је на обе стране тако наглавено да мора значити конфликт и наравно метафизич
 али конфликт У нашој земљи међу широкоскојевцима а помало и навише међ
 физички се овако став има: латинична то је свет културна Европа Запад Грчко
 писме то је нешта застарело инфериорно оријентално и чини се метафизички углав
 но мањинско јер се катоничари метафизички одмах налази свом броју пре европск
 запад најкултурнија део света. учетеће културе од давнина па и данас.